

Europa, bătrâna doamnă Europa, nu arată deloc bine. Nu mai știm ce este, cum ar trebui să arate, brusc n-o mai recunoaștem... i-a crescut barba! Spectatorii Eurovision-ului n-au glumit, au exprimat percepția lor asupra Europei, aceasta este imaginea actuală. Ce ironie... până și reprezentantul sau reprezentanta Austriei (umbră a fostului Imperiu), nu are identitatea clasică, nu mai este modelul recognoscibil... totul s-a schimbat... Europa cea trecută cu fruntea sus prin milenii și-a atins apogeul, și din păcate e pe cale să-și piardă blazonul.

Europa suferă și va suferi transformări ciudate, care o pot chiar ucide. Putem oare să intuim cu luciditate ce ne poate oferi doamna noastră în viitorul apropiat?... pentru că pe termen lung e imposibil de făcut proiecții, ar putea fi doar niște capricioase și pseudo-savante aprecieri.

Să privim din nou Europa de azi! Cu detașare și responsabilitate. Să încercăm să nu greșim, să nu repetăm greșelile trecutului nu prea îndepărtat și mai ales s-o asistăm să-și recapete personalitatea, desigur fără a cădea într-o melancolie inadecvată.

Situația Europei azi nu e deloc roză, dimpotrivă, economic, palida umbră a creșterii economice nu mai entuziasmează Statele Unite ale UE. Recesiunea, poate, a fost stopată, dar revirimentul economic va dura ani și ani. Deficitul bugetar actual impus al Uniunii nu este înspăimântător, dar gradul de îndatorare al majorității membrilor (în special cei semnificativi, UK, Franța, Spania, etc.) este mult peste limita admisă, depășind drastic PIB-ul fiecăreia în parte. Multe țări (Grecia, Spania) sunt copleșite în special de șomajul intern dar și media ratei șomajului european are cea mai mare valoare din ultimele câteva decenii. O situație oarecum comparabilă, dar de pe alt palier evident, a avut loc în timpul crizei din anii 1929 - 1933 când pe fondul unor nemulțumiri "democratice" generale a început ascensiunea extremismului în Europa. Azi Uniunea este greoaie și ultra-birocratizată, bunăstarea "obișnuită" a țărilor occidentale este compromisă de principii sănătoase teoretic, dar ineficiente practic, spre nemulțumirea propriilor cetățeni. Lupta pentru resurse este acerbă, iar populația globală este un alt factor de presiune pentru sustenabilitatea noastră, a omenirii. Este în pericol însăși originea solidaritate europeană. Iar urmările nu trebuie să ne mai surprindă. Tocmai le-am recepționat în urma recentelor alegeri pentru Parlamentul European. Extremismul a răbufnit din nou în Europa și rezultatele spectaculoase obținute de Frontul Național în Franța, UKIP în Anglia, Syriza și Golden Dawn în Grecia sau Jobbik în Ungaria, nu mai miră pe nimeni. Probabil acel "mic"

procent de votanți (aprox. 43% fiind media europeană) a fost asigurat de fideliile partidelor extremiste și de masa critică de simpatizanți ai partidelor tradiționale. Politica de austeritate din ultimii ani, total inflexibilă și fără măcar tentative de redefinire, a fost aspru sancționată de cetățenii Uniunii. Când în amalgamul de nemulțumiri se mai strecoară și sentimentele xenofobe și rasiste pentru justificarea defecțiunilor socio - economice, “rețeta” pentru succesul extremismului este completă. Parlamentul European poate adopta culorile curcubeului, după diversitatea spectrului politic care s-a remodelat pentru următorii cinci ani. Valorile culturale europene, progresiste, model până în urmă cu câteva decenii pentru o mare majoritate a populației lumii, nu mai satisfac multiplele comunități etnice, religioase, sexuale, etc. atomizate de criza profundă.

Și totuși, fondul general de rateuri europene, are rădăcinile în lupta economică ce se dă între adevărații actori ai lumii, dirijați de “rațiuni” reci, perfide, fără vreo compasiune pentru victimele colaterale. De fapt, când spirala nemulțumirilor crește, când controlul și influența spațiilor economice vitale nu este corect definită și repartizată, apare “salvatorul” din umbră care agită continentele și perturbă sferele de influență.

A sosit momentul și pentru urmașul lui Petru cel Mare să (re)între în scenă. Și a făcut-o în maniera unui clasic actor. Un mesaj “elegant” pe care îl așteptau europenii, a fost semnarea, în urmă cu câteva zile, la Astana, a acordului prin care se pun bazele visului “bolșevic” de revigorare a fostului URSS, prin crearea Uniunii Economice Eurasiatice, fratele vitreg sau sora nelegitimă a UE. Rusia, Belarus și Kazahstan au semnat acordul de constituire ce pune la bătaie resurse imense, pentru detronarea “democratei” și fărâmițatei Europe. Rusia revine în forță după peste douăzeci de ani de tăcere și “umilire”. E din nou în cărțile hegemoniste și-i tentează pe câțiva dintre “nemulțumiții” Uniunii cu bucate ieftine, “tradiționale”. Visul mai vechi al Rusiei, prin care încearcă să ademenească “științific”, țări precum Mongolia, Bulgaria, Ungaria, începe să prindă contur. Viktor Orban, determinat de situația actuală deloc pozitivă economic și cu imensele frustrări în care se găsește țara lui, începe să facă ochi dulci – contrar deontologiei bruxelles-iste – foștilor frați mari ai marelui Răsărit. Ei, care, de regulă, au privit de-a lungul istoriei spre Occident sunt ademeniți de mercantile ochiade rusești. Desigur și situația actuală din Ucraina îi îndeamnă la un “pic” de duplicitate.

În concluzie, figura difuză, în travesti, a Europei de azi, nu pare a liniști democrațiile aflate într-o cronică suferință socio - economică. Dacă înaintea debutului crizei, înainte de anii 2007 – 2008, încrederea în potențialul nelimitat al UE, și-a resurselor financiare apetisante (ascunse în spatele nenumăratelor potențiale proiecte) favoriza dorința de aderare rapidă la această construcție ideală (pentru acel moment), iată că după câțiva ani de recesiune/ stagnare apare

reversul, un euroscepticism agresiv. Cu ce putem compara acest “moment” dacă nu cu o altă situație de cumpănă, de criza de încredere în valorile globale, în democrație, egalitate, libertate, fraternitate, ce a precedat cel de-al doilea Război Mondial. Ce fel de idealuri perfecte ne-au fost vândute de către marii conducători ai Europei, dacă după ce ne-au transformat în simple piețe de desfacere, ne-au vândut tot ce se putea vinde printr-un troc desuet și neechitabil și ne-au subordonat mecanismele interne economico – financiare, acum doresc să ne închidă neelegant ușa în nas, în plină zi, trimițându-ne din nou la munca de jos. Dar sunt oare de condamnat când doresc să-și protejeze slujbele, resursele, în fața invaziei celor care plătesc zi de zi dobânda aferentă democrației ce le-a fost injectată contra cost?... Și-aceste brutale viraje, antidemocratice, protecționiste sunt ambalate într-un discurs ipocrit de către, trist exemplu, urmașii neînduplecaților colonialiști de altă dată. E totuși un mare noroc că euro-optimiștii consecvenți, Partidul Popular European (PPE), Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților (S&D) și grupul ALDE dețin (deocamdată) majoritatea în Parlamentul European.

Și totuși, care-i soluția?... O democrație consacrată, cu exotice interferențe transsexuale, ce-și clamează supremația, bazată pe seriozitatea germană, pe “umanismul” progresist francez și pe valențele celorlalți 26 parteneri de joc sau o perestroikă zdravă cu miros de gaze și gust de vodcă? Pentru un conducător serios, nevicios și neviciat de tendințe “far-right” sau “far-left”, ce analizează la rece (nesiberian) contextul actual, este, cred, de acceptat și de preferat menținerea în anturajul acestei - momentan - duplicitare dar nobile doamne (cu sau fără barbă) Europa.

AUTOR: Ion Maris

www.sighet-online.ro